

LJUBLJANSKI
ŠKOFIJSKI LIST
LETNIK 1922

V LJUBLJANI, 1922
ZALOŽIL ŠKOFIJSKI ORDINARIAT V LJUBLJANI
TISKALA JUGOSLOVANSKA TISKARNA

Kazalo

k letniku 1922 „Ljubljanskega Škofijskega lista“.

Skupaj 10 števil.

A

Anton Bonaventura, škof, duhovnikom	15
Anton Bonaventura, škof, vernikom	1
Anton Bonaventura, škof, o duhovniških plačah	61

B

Benedikt XV, papež, umrl	11
Benedikt XV, papež, kratek življenjepis	14
Birmovanje, glej kanon. vizitacija	

C

Cerkve, poškodovanje po obiskovalcih	64
Sv. Ciril in Metod, praznovanje	59

D

Denarne pošiljatve ordinariatu	68
Dojenci, statistični podatki	66
Društvo škofijsko za varstvo sirot	32
Duhovne vaje duhovnikov	69
Duhovsko podporno društvo, račun za l. 1921	45

E

Evharistični shod v Rimu	34
Evharistični shod duhovnikov	10, 49

G

Grobovi vojakov, oskrbovanje	64
--	----

H

Himna kraljeva	9
--------------------------	---

I

Imetje cerkveno, nalaganje v državnih obveznicah	31
Izpiti mladih duhovnikov	20

K

Kanonična vizitacija in birmovanje	20, 46
Katehetske zadeve	9
Kelih, nove oblike	55
Kolkovanje matičnih izpiskov	21

Konferenca dekanov, naznanilo	8
Konferenca dekanov, poročilo	41
Konferenca dekanov, pojasnilo	55
Konference pastoralne, tvarina	8
Konference Sodal. Ss. Cordis	8
Konkurzni razpisi:	
Adlešiči, Turjak	24
Vače	40
Tržič	48
Kürchpergov kanonikat, St. Vid pri Stični, Tomišelj	60

L

Litanije vseh svetnikov, nov dostavek	37
Liturgične zadeve	59

M

Manualne maše	9
Marijina kongregacija bogoslovcev in duhovnikov	59
Matični izpiski, kolkovanje	21
Matični izpiski za zaščito delavcev taks prosti	63
Misijoni zunanji	35
Molitev za zedinjenje cerkva	66

N

Nabirke, izkaz	32
Nabirka za gladujoče v Rusiji, papeževa zahvala	47, 54
Nabirka za gladujoče v Rusiji, nov oklic	65
Novomašniki l. 1922	38

O

Občinske doklade, prostost duhovnikov	22
Obrednik rimski, dodatki	53
Odpustki papeški	38
Orationes imperatae	53
Organisti, pokojninsko zavarovanje	62
Orglarska šola	10, 47, 67

P

Pastoralne konference, poročilo za l. 1921	25
Pastirski list vernikom za novo leto 1922	1
Pij XI, papež, izvoljen	13
Pij XI, papež, ljubljanski škofiji	14
Pij XI, življenjski podatki	33

Pij XI, zahvala za Petrov novčiš	54
Pij XI, zahvala za prispevke za Ruse	54
Plače duhovnikov	61
Prestopi verski	31
Podporni sklad škofijski za obbolele duhovnike	40
Pokojnina organistov, zavarovanje	62
Postna zapoved	7, 37
Procesija sv. R. T., obred v slovenskem jeziku	47
Propaganda, S. Congregatio de Propaganda fide, 300 letnica	22

R

Raziskovanje po maticah	68
Rekrutovanje	39
Rekrutovanje in voditelji matice	45
Rituale Romanum, dodatki	53

S

Slovstvo	23, 32
Službe dušnopastirske, izpraznjene	68
Sodalitā Ss. Cordis, poročilo za leti 1919 in 1920	27
Spomeniki cerkveni, poškodovanje po obiskovalcih	64
Spregledi zakonskih zadržkov, fakultete	57, 60
Statistični podatki o umrljivosti in hranitvi dojenčev	66

Š

Škofijski ordinariat, uradne ure	67
Škofijska kronika	10, 24, 32, 40; 47, 56, 60, 70
Škofijski list, naročnina	47, 67

T

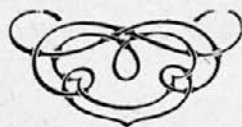
Treznost, rekrutovanje	39
----------------------------------	----

U

Umrli duhovniki	
Berce Anton, Pavlič Damijan	32
Kljun Janez, Kummer Alojzij	40
Šlibar Gregor, Vagaja Rudolf, Čampa p. Avguštin, Janežič dr. Ivan, Potokar Jožef	48
Zupan Jožef, Gruden dr. Jožef	56
Indof Franc, Gabršek Franc, Steržaj Franc	60
Javšovec Franc	70

Z

Zajem državni, nalaganje cerkvenih glavnice	31
Zakonske zadeve, fakultete škofa za spreglede	57
Zavarovalnina stavb, zvišanje	45
Zvonovi	9, 47

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Leto 1922.

V Ljubljani, dne 18. januarja 1922.

Štev. 1.

1.

Vernikom za novo leto 1922.

Ako pogledam po naši škofiji, bi sodil, da se versko in čednostno življenje po mnogih ranah minulih let precej boljša. Iz česa to sklepam?

Povsod še vsak dan molite, celo sv. rožni venec se opravlja po mnogih naših družinah; v nedeljah in praznikih ni skoraj nobenega vernika, ki iz lahkomnosti ne bi šel k sveti maši in pridigi; svete zakramente prejimate po štirikrat, po dvakrat ali vsaj po enkrat na leto skoraj brez izjeme vsi, mnogi mesečno, na štirinajst dni, tedensko in še večkrat; bratovščine in pobožne družbe sploh štejejo mnogo udov, posebno se širi tretji red, najbolj pa Marijina družba za dekleta in žene, pa tudi za mladeniče; svetih misijonov se udeležujete s posebno vnemo, udeležujejo se jih celo taki, ki se sicer odtegujejo verskim vajam; izobraževalna društva so se poživila; telovadno društvo Orel si pridobiva članov od dne do dne; katoliške shode ste povsod mnogoštevilno obiskali in se poučeni navdušeno vračali domov.

To so nadepolna znamenja vsestranskega napredka v krščanskem življenju v našem domačem zasebnem in javnem nastopu. Na žal pa, da se posebno v javnosti tudi sprijenost razvija! Ali ne čujemo tudi dan za dnevom o tatvinah in goljufijah, o sovraštvu in zasramovanju, o preklinjevanju samega Boga in Matere božje, o nezmernem uživanju in nespodobnih plesih, o raznovrstni nenravnosti v zakonu in izven zakona, celo o odpadu od Cerkve in od Boga.

In če pogledamo razne države po Evropi in po vsem svetu, kaj opazimo? Ali ne zavzemajo skoraj povsod najvplivnejša mesta v vladah držav večinoma ljudje, ki za Boga ne marajo, ki Kristusa in Cerkev sovražijo, ki poskušajo, kako bi blagodejni vpliv Cerkve Kristusove, da, vero v Boga sploh izrinili iz šol, iz družine, iz vsega javnega in domačega življenja?

Kako se žali Bog! Kako se nad človeštvo izziva njegov pravični gnev! In ali je po tem nerazumljivo,

da na svetu še ni miru, da nam groze nove stiske in bridkosti, ki bi utegnile biti groznejše od onih, ki smo jih zadnja leta prestali. Zato ni čuda, ako smo vsi neizrečeno žalostni, pa bi najraje zdihovali in plakali. In v teh okoliščinah naj Vam pošljem primeren pastirski list! Kaj naj Vam pišem? Gotovo pričakujete tolažbe in dušne pomoči.

Sklenil sem, da Vam pišem o kaznih božjih za grehe in o pokori, ki naj jo delamo, da kaznim božjim uideemo, ali jih vsaj zmanjšamo.

I.

Prežalostna je človeška zgodovina. Pretresa jo od početka do sedaj nepretrgan upor zaslepljenega človeka proti Bogu, Stvarniku in Odrešeniku, in pa čudoviti izrazi božje ljubezni in pravice do človeka upornika.

Dobri Oče nebeški je podelil prvemu človeku najlepše dušne in telesne lastnosti, postavil ga je v prijetni raj, kjer naj bi si živeč po volji božji zaslužil blaženo večnost. Vemo, kako je prvi človek voljo božjo pogazil. Bog ga je kaznoval; izgubil je raj, pa moral je trpeti in umreti; vendar pa mu je Bog koj obljubil Odrešenika, ki naj ga reši za večno življenje.

Potomci Adamovi so postajali vedno bolj hudobni. Najbolj so se vdajali spolnemu in sploh telesnemu užitku. Ob času očaka Noeta je hudobija prikipela do vrhunca. »In ko je Bog videl, da je zemlja popačena..., je rekel Noetu: Konec vsega mesa je prišel predme; napolnjena je zemlja z njih krivico, in jaz jih bom pokončal z zemljo vred... povodenj bom poslal na zemljo, da pokončam vse meso... s teboj pa bom storil zavezo... naredi si barko, pa pojdi vanjo ti in tvoja družina, da se rešite.« (1 Mojz. 6, 13. 14. 17.) Kolika pravica in ljubezen božja!

Po potopu so se potomci Noetovi zopet kmalu izpridili. Kaj naredi Bog? Da ne bi ljudje pozabili Stvarnika, si je odbral Abrahama in njegov rod, ki naj ohrani vero v Boga in upanje v obljubljenega Odrešenika. Da bi to dosegel, je Bog ta rod posebno vodil. Uredil mu je točno službo božjo; dal mu kralje in preroke, ki so vedno bolj jasno oznanjevali Odrešenika. Povedali so, da bo prišel iz hiše Davidove, da bo rojen v Betlehemu, da bo oznanjeval večne resnice, jih s čudeži potrjeval in na zadnje umrl grozne smrti v spravo za grehe vesoljnega sveta. Kolika ljubezen božja in dobrotljivost do tega rodu! Pa tudi kolika pravičnost!

Izraelci so namreč ljubezen božjo slabo poplačevali. Pogostokrat so posnemali poganke rodove, pa so zabredli v nesramnost in nečistost in po nesramnosti tudi v malikovanje in sicer tako globoko, da so celo svoje otroke malikom darovali! Da bi se zmodrovali, jih je Bog kaznoval. Zapretil jim je in potem tudi poslal kugo, lakoto, posebno pa vojsko. Naskočili so Izraelce sosednji poganški rodovi, jih pobijali, prodajali v sužnost in si jih podjarmili. Ko so se izpreobrnili in k njemu skesano klicali, se jih je vselej usmilil in jih rešil stisk in nadlog.

Ko je pa vkljub temu ves rod s kralji vred pravega Boga zavrgel, je Bog najpoprej zapretil, potem pa, ko je bilo opominjevanje brezuspešno, je poslal najpoprej Asirce, ki so okoli l. 722 severni del tega rodu odpeljali iz rodne zemlje v Ninive in v asirsko sužnost. Kljub tej očitni, ker po prerokih poprej napovedani kazni se južni del ni poboljšal. Tudi temu delu je Bog po mnogoštevilnih prerokih kazni napovedoval, toda brez uspeha. Zato je napovedano kazni izvršil po Babiloncih, ki so v krvavih bojih ljudstvo premagali in ga okoli l. 600 odpeljali v babilonsko sužnost. Kaj ne, koliko borba božje ljubezni in pravice z ljudsko hudobijo in upornostjo!

Pa tudi odpadlih, poganških narodov Bog ni zapustil. Zavoljo naravno dobrih dejanj jim je dal časnega blagoslova. Ljudstva so bila bogata, napredovala so v znanosti in umetnosti. Kazen Izraelcev je obrnil njim v korist. Izraelci namreč, ki so bili v asirski in babilonski sužnosti med njimi, so jih opominjali na enega pravega Boga in na obljubljenega Odrešenika, ki ima priti. Ker so med temi pagani še živeli spomini, akoravno bolj potemnjeni in spačeni, na raj na prokletstvo zbog greha in na obljubljenega Odrešenika, jim je vera Izraelcev pomagala, da na Boga in Odrešenika niso popolnoma pozabili. Kolika dobrot, ljubezen in prizanesljivost božja!

Po vsemogočni volji božji so se Izraelci zopet vrnili domov, v obljubljeno deželo. O pravem času, točno kakor so napovedovali preroki in je bilo v starih knjigah zapisano, je prišel Odrešenik na svet.

Rojen iz Davidovega rodu v Betlehemu je v 30. letu starosti javno nastopil in začel oznanjevati večne resnice. Obhodil je večkrat vso obljubljeno deželo od severa do juga in se je razodeval, pa tudi s presijajnimi čudeži dokazoval. Kolika dobrot in ljubezen! Ljudstvo se ga je oklepalo, se povsod okoli njega zbiralo in ga željno poslušalo.

Toda hudobni voditelji ljudstva so Gospoda vedno bolj in bolj sovražili, obsodili na smrt, ujeli, ljudstvo zapeljali, da je klicalo: »proč z njim!« in zahtevalo smrt na križu. Največji zločin od vseh, kar jih je videl svet, so izvršili na Kalvariji, kjer je najbolj mučne in sramotne smrti moral umreti sam božji Sin. In Bog?

Kakor je že 600 let poprej napovedal prerok Danijel in je Gospod sam napoved potrdil in izpopolnil, so bili Judje zavoljo te hudobije strašno kaznovani: prišli so Rimljani, oblegali in zavzeli Jeruzalem, ki so ga do tal podrli, ljudstvo deloma pomorili, deloma odpeljali v sužnost. Ta kazen traja še dandanes: Judje nimajo svojih kraljev, nimajo templja, nimajo duhovnikov in razkropljeni so po vesoljnem svetu. O grozne pravice božje!

Kristus je ustanovil svojo Cerkev, da med vsemi narodi nadaljuje delo odrešenja. Ona hrani, brani in oznanja nepokvarjen nauk Gospodov ter ponuja in deli božjo milost vsem narodom vseh časov. Vsa zgodovina Cerkve, njen začetek, njeno razširjevanje in njen obstanek, je tako sijajna, da vsakdo, kdor ima le količkaj dobre volje, spozna, da je vera res ustanova božja za naše zveličanje, ustanova, ki jo Bog vodi in varuje, da ne propade, marveč bo po obljubi Gospodovi trajala do konca sveta. O kolika dobrot božja!

In narodi? posamezni ljudje? Kako so od početka do sedaj Boga žalili in ga naše čase strašno žalijo! Koliko krščanske krvi se je neusmiljeno prelilo! Koliko krivih ver je v teku stoletij nastalo! Koliko narodov je odpadlo od Cerkve v razkol, v krive vere! In sedaj, kako odpadajo trumoma od Kristusa, od Boga samega! Najhujše je pa to, ker je odpad od Gospoda že tako mnogoštevilen, da države sploh nobene vere ne izpričujejo. In ni čuda, ampak le dosledno je, ako si parlamenti in vlade prizadevajo, kako bi države preustrojili v popolnoma brezverskem duhu. Kako pa?

V ustavah se določuje, da se nikdo ne sme siliti h kakemu verskemu obredu ali k verskim slavnostim, veronauk naj se iz šol zavrže, ali pa daje le na voljo staršev, Cerkev naj se od države popolnoma loči in naj ne bo nič več, kakor vsako drugo svetno društvo. Torej krst ni več zapovedan, šolski pouk naj se na vero prav nič ne ozira, marveč deli naj se popolnoma v brezverskem, da celo zoperverskem duhu; ker za-

kramentov ni, tudi ni zakramenta sv. zakona; zakon naj se sklene pred državnim uradnikom in more se razveljaviti, ali pa naj bo ta zveza popolnoma zasebna, da moški in ženska živita skupaj po dogovoru in se zopet poljubno razideta. Torej iz vsega družinskega življenja naj se krščanstvo popolnoma izpodrine, življenje naj postane popolnoma kakor v poganstvu.

Da, popolnoma pogansko postaja življenje v naši družbi. Grozno je, da se sme širiti popolno bogotajstvo in z njim sovražnost do Jezusa, do njegove Cerkve in do krščanstva sploh; grozno je, da se sme nesramnost izpodbujevati po grdih knjigah, po razbrzdanih predstavah v gledališču in kinu in razuzdanih veselicah. In koliko doslednih v svoji neveri nikoli več ne pride k sv. zakramentom, tudi ne v cerkev sploh in tudi ne molijo nikdar več. Ako se taki brezverni ljudje pomože in poženijo, ali se ne bodo otrok ogibali, in ako jih bodo imeli, kako jih bodo vzgojili!

Koliki grehi! Kolika žalitev svetega in pravičnega Boga! Od tod pa tudi strašne kazni božje! In katere so te kazni? V litanijah molimo: »...kuge, lakote, vojske, reši nas, o Gospod!« Da, kuga, lakota in vojska so tri grozne šibe božje! Ali nismo zadnje čase občutili vseh treh? In še sedaj! O kužnih boleznih vedno kaj slišimo, pa tudi med nami se širijo, naj le grižo omenim, ki je zadnje čase toliko ljudi spravila v grob. In lakota! Kako mori po Ruskem! Pa tudi pri nas: mnogi stanovi jo močno občutijo, še bolj hude in splošne se pa bojimo. In vojska? Še je ni konec, od vseh strani in med vsemi narodi nam preti! Kaj pa notranji razdori, kaj ropanje po večjih mestih, kaj grožnje s prihodnjim, neusmiljenim svetovnim klanjem?

Upor posameznikov, narodov in držav proti Bogu raste, raste pa tudi gnev pravičnega Boga, ki nas od dne do dne bolj tepe in biča in pravično kaznuje. Kaj naj storimo? O tem v drugem in tretjem delu.

II.

Torej kaj naj storimo? Delajmo pokoro, ker le po njej se moremo spraviti z Bogom. Ali niso bile prve besede Janeza Krstnika, ko je začel oznanjevati prihod Odrešenikov, besede o pokori? In kako je začel Gospod sam svoje poučevanje? Ali ni resno govoril rekoč: »Delajte pokoro, ker približuje se kraljestvo božje!« In ko so Judje vsi potrli, ker so spoznali, kako po pravici jim apostol Peter očita, da so samega Odrešenika umorili, Petra poprašali, kaj naj store, da uidejo jezi božji, glejte, je bila prva beseda Petrova: »Delajte pokoro!« Vprašali boste, kako naj bi delali pokoro?

Naj vas na nekatere točke opozorim. Prvič naj bo vaše vsakdanje življenje bolj resno, in se nikdar ne

udeležujte javnih vesellic, posebno ne onih, ki so nevarne za krščansko čednost, pohujšljive, ali naravnost grešne. Čujem o prepogostem veseljačenju ne le po Ljubljani, ampak tudi po deželi! Preti nam splošno siromaštvo, celo lakota, prete nam razne bolezni, prete strašni časi, s katerimi groze Bogu sovražne mnogobrojne stranke. In ti bi se mogel veseliti pri raznih zabavah, pri opojni pijači in vrtoglavi godbi, veseliti pri grešnem plesu? Ali boš trdosrčen, kakor so bili ljudje ob času Noetovem? Bog je svaril in grozil, Noe je že ladjo delal in ljudje? Brezskrbno in lahkomisljeno so jedli, pili, možili se in nečistovali. Pa prišel je potop in so vsi poginili. Ali boš, kakor bodo po besedah Gospodovih ljudje ob koncu sveta, ki bodo zasmehovali Boga, pa jedli, pili, uživali in gnev božji izzivali? In prišel bo ta gnev nad nje, pogubljeni bodo.

Ne bodimo lahkomisljeni, ampak molimo s spokornim Davidom: »Usmili se me Gospod po svoji veliki milosti in po obilnosti svojega usmiljenja izbriši mojo hudobijo... ker spoznam svojo hudobijo in moj greh mi je vedno pred očmi.« (Ps. 50.) To naj bo razpoloženje tvojega srca. Posnemaj Ninivljane. Hudo so Boga žalili, Bog pa je sklenil, da jih uniči. Vendar jim je še poprej poslal preroka Jona, ki naj jim kazen napove. In res, Jona je hodil po mestu in klical: »Še štirideset dni in Ninive bodo razdejane! (Jon. 3, 4.) Kaj so storili Ninivljani? Ali so se iz preroka norčevali? Ne, ampak verovali so mu in so oznanili post, ter se v rašovnike oblekli od največjega do najmanjšega. Tudi je prišla beseda do kralja v Ninivah in vstal je s svojega prestola, ter je vrgel svojo obleko s sebe in se je oblekel v rašovnik in je sedel v pepel. Tudi je zapovedal, naj se z rašovniki ogrnejo ljudje in živina ter naj vpijejo k Gospodu z močjo in naj se sleherni vrne s svoje hudi poti in od krivice, ki tiči v njegovh rokah. Kdo ve, če se Bog ne obrne in ne odpusti... da ne poginemo?« (Jon. 3, 5—9). In kaj je storil Bog? Jona piše: »In Bog je videl njih delo, ker so se obrnili s svoje hude poti in Bog je milostno odvrnil hudo, katero je napovedal in ni storil.« (Jon. 3, 10.)

Posnemajmo Ninivljane, morebiti se Bog tudi nas usmili in nam prizanese. Zarotim vas vse, ki ste po mestih in po vaseh, opustite tisto neprimerno, pogostokrat grešno, celo razuzdano veseljačenje. Kličem vam s psalmistom: »Pridite, molimo in padimo na tla in jokajmo pred Gospodom, ki nas je ustvaril... Danes, ko njegov glas slišite, nikar ne zakrknite svojega srca!« da »Bog ne prišeže v svoji jezi in reče: nikoli ne pojdejo v moj pokoj!« (Ps. 94 6 8. 11.) Ubogajte, da vas ne zadenejo še bolj strašne grožnje božje, namreč: »Ker sem vas klical, pa ste se branili; ker sem stegoval svojo roko, pa ga ni bilo, da

bi se ozrl; ker ste ves moj svet zaničevali in moje svarjenje zanemarjali: se bom tudi jaz k vaši pogubi smejal in posmehoval, kadar vas zadene, česar se bojite, kadar nadloga nagloma pridere in poguba kakor vihar privrši, kadar stiska in težava nad vas pride: tedaj me bodo klicali, pa jih ne bom uslišal, zgodaj bodo vstajali, pa me ne bodo našli, zato ker so pokoro sovražili in za Gospodov strah niso marali in so vse moje svarjenje zaničevali. (Preg. 1, 24—30).

Torej, nam vsem naj velja prošnja: nikar Boga ne žalimo, nikar ne grešimo več, ampak delajmo pokoro, da se nas Bog morebiti usmili!

III.

Posebno rad bi vas obvaroval treh grehov, katere Gospod posebno sovraži. Katerih pa? Poslušajte!

1. Kakor čujem, se po vaseh in družinah kletve vedno bolj razmnožujejo. Preklinjajo možje in fantje, žene in dekleta pa tudi otroci. In, o strah in groza, celo Bog se preklinja, Gospod Jezus in Mati božja Marija!

Res, ako se iz navade, nekako nevedoma, tje v en dan včasih kaka kletvica hipno izgovori, je sicer grdo in za nas nespodobno, vendar ne poseben greh. Toda kletvina je navadno izbruh surovosti, jeze in sovražnosti. Iz tako grešnega srca prihajajo besede, po katerih se bližnji izdaja hudiču, se nanj poziva blisk in strela, se mu želi časna in večna nesreča.

Kaj naj ti o kletvi povem? Pohujšljiva je, pa se hitro naleze in udomači. Od kod toliko kletev? Eden od drugega se nauči: otroci od staršev, hlapci od gospodarja, mali od velikih. Zdi se, da se kletev v nekaterih hišah kar podeduje od rodu do rodu. Oče kolne, nato pa tudi otroci in vnuki. In kako grozno je, ako se starši in otroci, bratje in sestre med seboj preklinjajo! V taki hiši je pravi pekel, ker govore vsi jezik pekla.

In koliko kletev škoduje! Čujte sv. pismo! Sv. Pavel piše Korinčanom: »Nikar se ne motite! Ne malikavei..., ne pijanci..., ne preklinjevalci ne bodo posedli božjega kraljestva!« (1. Kor. 6, 9. 10.) Modri Sirah trdi: »Očetov blagoslov utrjuje otrokom hiše, materina kletvica pa jih do tal podira« (Sir. 3, 11). Tako o starših, ki preklinjajo, kaj pa o otrocih? Po Mojzesu zapoveduje Bog: »Kdor preklinja svojega očeta, ali svojo mater, naj umrje, namreč naj ga s smrtjo kaznujejo!« (Mojz. 2, 17.) In ni čuda, če trdi prerok Izaija: »Prokletstvo bo zemljo žrlo« (Iz. 3, 11). Zato ni neutemeljeno mnenje, da radi grdega preklinjevanja kaznuje Bog večkrat cele občine in pokrajine. Čudiš se, pravi nek pobožen mož, da so kake pokrajine posebno nesrečne, ker jih uničujejo viharji, toča, strela, povodenj, suša, slabe letine,

kuge in druge nezgode. Nikar se ne čudi! Poprašuj, kaj ljudje o dotični pokrajini govore! In zvedel boš, kako pogostokrat, pri vsaki še tako neznatni nezgodi vse preklinja, staro in mlado, žensko in moško, pa ni čuda, ako Bog kletve izvrši.

Ako so že navadne kletve tako grozne, kaj naj rečem o preklinjevanju samega Boga, Jezusa, Matere božje, svetnikov in svetnic božjih? Včasih so se slišale edino le italijanske bogokletne besede, toda dandanes! Oh, tudi slovenski jezik se v take grozote zlorablja.

Pomisli, koga preklinjaš! Boga Stvarnika; Gospoda Jezusa, tvojega Odrešenika, ki je za te na križu umrl in ki za te v tabernakelju prebiva, ki bo pa tudi tvoj pravični, neizprosni sodnik; Marijo, prečisto Devico, Mater Odrešenikovo in tvojo mater; svetnike in svetnice božje, ki so prijatelji božji. Kaj so ti vendar naredili, da jih preklinjaš? Ali ne čutiš nerazumljive predrznosti in divje surovosti, ki se v bogokletju kaže?

Ali se ne bojiš kazni božje za svoj zločin? Čuj, kaj je Bog po Mojzesu zaukazal: »Pripelji preklinjevalca iz šotora in naj vsi, ki so ga slišali, položijo svoje roke na njegovo glavo in vse ljudstvo naj ga kamenja. In reci Izraelovim otrokom... kdor preklinja Gospodovo ime naj smrti umrje, s kamenjem naj ga posuje vsa množica, naj si je bil rojak ali tujec; da, kdor preklinja Gospodovo ime, naj smrti umrje« (Mojz. 24, 14—16). In kaj je Gospod storil asirskemu kralju Senaheribu, ki je preklinjal pravega Boga Izraelovega in se je bahal s svojo vojsko? V eni noči mu je kuga pobrala 185 tisoč mož in njega so doma njegovi sinovi umorili (Iz. 39). Nikanor je grdil in preklinjal Boga in na povelje božje mu je Juda Makabejec odsekal roke in glavo, izrezal jezik, ga razsekal na kosce in dal pticam za hrano (Mak. 15.) Herod je govoril pred veliko množico v Tiru, ki mu je bogokletno klicala: to je glas Boga, ne pa človeka. Ker mu je bil ta klic všeč, pa se je tako udeležil bogokletstva, ga je angel Gospodov udaril, ker ni časti dal Bogu in je razjeden od črvov poginil. (Dejanje ap. 12, 21.) Sedaj sicer ni več teh zunanjih sodnih kazni, pa pomisli, kakšne kazni čakajo bogokletneža šele v večnosti, kjer bo vekomaj pogubljen!

Očetje in matere zarotim vas, nikar ne preklinjajte, ne pustite, da bi vaši otroci preklinjevali! Zarotim vas vse, ki ste v tretjem redu, ki ste v Marijini družbi, ki ste v orlovskih društvih in zvezah, zavežite se med seboj, ali se združite v posamezne odseke zoper grdo in surovo in grešno preklinjevanje! Otroci, fantički in deklice, nikar se ne navadite kleti! In še vas, ki ste na surovo grdobijo navajeni, zarotim in prosim: odvadite se tega greha! Vsak dan sklenite, da vedoma ne boste več prekli-

njevali! Kličem vam: delajte pokoro, izpreobrnite se in zapustite pota pogubljenja!

2. Drugi greh je nečisti greh, ki ga Bog strašno kaznuje v življenju in večnosti. Že naravne hude posledice tega greha so strašne. Že besedi: nečist, nesramen se kar ustrašimo, tako sta gnusni in nam zoprne. Kdor v nečistosti živi, izgubi čast pri ljudeh, zapravlja svoje premoženje, kvari zdravje svojega telesa, izgubi mir in zadovoljnost srca, um mu peša posebno glede na večne resnice, volja oslabi in je zaslužjena temu grehu, izpreobrnitev jako težka in po smrti pride večno pogubljenje v groznih tminah, kjer je jok in škripanje z zobmi.

In Bog ta greh večkrat kar naravnost kaznuje. Zakaj je poslal vesoljni potop? Zakaj je z žveplom in ognjem uničil Sodomo in Gomoro? Ali ne radi nečistosti, ki se je med ljudstvom razpasla? Radi nečistovanja s hčerami Moabitov je Mojzes zapovedal usmrtiti nad dvajset tisoč Izraelcev. In kolikokrat je dopustil Bog, da so poganski sosedje Izraelce napadli, pobili in podjarmili, ker so zabredli v blato nesramnosti! Čujmo klic sv. Pavla, ki piše: »Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti..., temveč oblecite Gospoda in ne strezite mesu v poželenju!« (Rim. 13, 13. 14.) In zopet: »Rečem pa, hodite po duhu, pa ne boste želj mesa izpolnili... dela mesa pa so znana: nesramnost, nečistost, razuzdanost, malikovanje, pijančevanje, požrešnost in kar je temu enakega. Od takih del sem vam napovedal in še napovem, da, ki take reči delajo, ne bodo kraljestva božjega dosegli.« (Gal. 5., 16. 19—21.) In kako genljivo opominja Korinčane rekoč: »Ali ne veste, da so vaša telesa udje Kristusovi? Ali bom vzel ude Kristusove in jih bom storil ude nesramnice?... Ali ne veste, da so vaši udje tempelj svetega Duha, ki je v vas, ki ga imate od Boga in da niste svoji? Zakaj odkupljeni ste za drago ceno, namreč s krvjo Jezusovo. Zato častite in nosite Boga v svojem telesu!« (1. Kor. 6, 15. 19. 20.)

Le par stvari naj še omenim. Čistost ohranja telo, da ostane bolj zdravo, bolj lepo in mlado, nam vzdržuje veselje do Boga, do božje službe in do nedolžnih zabav. Nečistost pa kvari telo, da se spridi kri, da se mu oslabi živčevje, da zlorabljeni udje obole, da se izcimijo težke, nesramne bolezni. V dokaz so nam bolnišnice in norišnice, v dokaz tudi toliko živčnih bolezni po svetü. Potem ni čuda, da peša rod radi pokvarjenosti staršev. In katera pot pelje najbolj gotovo in najbolj naravnost v nesrečo? Zgodovina nam spričuje, da so bili časi nevere tudi časi najgrše razuzdanosti, zgodovina spričuje, da so veri sovražna društva nesramna, razuzdana; zgodovina spričuje, da je pri posameznikih pot iz pre-

pričane vere v nevero tudi pot od čistega življenja v nesramno življenje. Kaj pa v večnosti? Slišali ste sv. Pavla, da nečistniki ne pridejo v nebeško kraljestvo, ampak pogubljeni bodo.

Ker je nečistost tako škodljiva in jo Bog z raznimi kaznimi tepe, zato vam kličem: delajte pokoro, zapustite grešno in pogubno pot nečistosti, pa hodite v poštenosti, sramežljivosti in čistosti iz ljubezni do vas samih ter iz ljubezni do križanega Jezusa! Potem se nas bo morebiti Gospod usmilil, nam prizanesel in od nas odvrnil šibe, ki nam prete, odvrnil kugo, lakoto in vojsko.

Zato prosim vas starše, vzgojajte svoje otroke v sveti sramežljivosti in ne pohujšajte jih! Prosim vas, fantiči in deklice, bodite sramežljivi sami do sebe! Vidi vas vsevedni Bog, gleda vas angei varuh! Prosim vas, fantje in dekleta, tudi vi bodite sami do sebe sramežljivi, ne zapeljujte se medseboj v nečisti greh, ne sklepajte grešnega znanja, varujte se nevarnih tovaršij po raznih hišah!

3. Tretji greh je oddaljevanje od vere in verskega življenja, ki nazadnje pripelje do popolnega, zavednega odpada. Gospod se nam je zadostno razodel, da ga more spoznati vsakdo, kdor ima dobro voljo. Razodel se nam je po prirodi in po njenih stalnih zakonih, razodel po нравnih zakonih, zapisanih v srca naša in po vesti, ki nas na dobro nagiba, od hudega pa odvrača, razodeval se je po starih očakih, po večkrat poslanih prerokih in na zadnje po samem svojem Sinu, Gospodu našem Jezusu Kristusu, ki nam resnico in odrešenje ponuja po svoji sveti katoliški Cerkvi. Torej vesoljni svet in vsa zgodovina človeškega rodu nam oznanja, da je Bog, Stvarnik nebes in zemlje, da je Kristus Odrešenik, Sin živega Boga in da je katoliška Cerkev od Boga ustanovljena, da nas vodi skozi tmine življenja in privede v večno svetlobo.

Sedaj pa pomisli, kako žali Boga, kdor začne o veri dvomiti, se od Jezusa in Boga oddaljevati; Jezusa in Boga naravnost tajiti, ali celo kot član pristopati v organizacije, nasprotne veri in verskemu življenju. Oh, prečudna je zgodovina človeškega rodu! Na eni strani dobri Bog, ki nas je ustvaril za srečo in blaženstvo in je celo svojega edinorojenega Sina dal nam v spravo za vse razžalitve neskončno svetega Boga; na drugi pa človek s svojo prosto voljo, ki jo zlorablja za odpor proti Bogu. Skoraj vsa zgodovina človeka ima vsaj v ozadju znak borbe upornega človeka proti Bogu, Stvarniku in Odrešeniku.

Ne samo posamezni ljudje žive po svojih strasteh in greše, ampak posamezni grešniki in odpadniki so si iskali privržencev, da bi mnogoštevilni imeli več poguma in več uspeha. Kar trdim o zgodo-

vini sploh, vidimo z lastnimi očmi v naših burnih časih. Kaj pa vidimo?

Proti katoliški Cerkvi in njenim naukom se združujejo komunisti, socialdemokrati in še drugi raznovrstni svobodomiselci. V svojem boguzoprnem duhu hočejo preosnovati vso državo, vse državno in družabno in kulturno življenje stranke, ki naznanjajo nasilen prevrat v njihovem smislu; ako se jim posreči, tekli bodo potoki krvi po mestih in celo po vaseh vesoljne Evrope.

Da si pridobe pristašev, uporabljajo časopise, društva in šolo. Časopisi grde vero in vernike večkrat naravnost in očitno, večkrat pa vero in njene člane puste v miru, toda ves duh je tak, da se vsakdanji čitatelj teh časopisov kar nevedoma navzame mišljenja, ki je Cerkvi, verskemu življenju, veri in nazadnje tudi Bogu sovražno. In ravno sedaj so naši slovenski časopisi nam nasprotnih strank to prenevarno pot ubrali. Na to vas vernike po svoji dolžnosti opozorim, da ne boste kupovali strupa prikritega in z njim zastrupljali sebe in svojih družin.

Nasprotniki snujejo tudi nevarna društva, posebno za mladino, da bi jo polagoma preželi s svojim Bogu upornem duhom. Da bi vas premamili, govore prijazno, vero še morda pohvalijo, otrokom in morda tudi vam gmočno pomagajo. Nikar se ne vdajte! Povprašajte in preiskujte, kdo društvo vodi in kaj voditelji nameravajo; pogledajte, kako mislijo in žive starejši člani društva, ki so že bolj prežeti po njegovem notranjem duhu.

Največja nevarnost bi pa pretila otrokom v šoli, ko bi učitelji otroke učili in vzgojevali v proticerkvenem, protikrščanskem duhu; in najhujše bi bilo, ko bi javna oblast tak pouk in tako vzgojo zapovedala. Saj veste, kaj se je zgodilo na Francoskem, kjer so verske zasebne šole prepovedali in se v državnih šolah Bog ali Jezus še imenovati ni smel. Veste, kako je prostozidarska oblast na Laškem verouk poglana iz šol, da je javni pouk brez pouka v veri. Čuli ste, kako so se nemški katoliki takim nameram socialistične vlade uprli in sicer po vsej državi kar vsi skupaj in so v borbi za presvete svoje pravice tudi zmagali. Morda vam je znano, kako je bila tudi v naši državi izdana tajna zapoved, da morajo vsi učitelji vse otroke že v ljudskih šolah vzgojevati v nekem napačnem duhu — imenujejo ga sokolskega — in kako smo škofje zoper te nakane, zoper te žalitve vaših in božjih pravic odločno nastopili in se je zaveda vsaj nekoliko polegla.

Opisal sem vam na kratko prizadevanja ljudi in društev in vlad naših časov zoper Boga in zoper Gospoda Jezusa. Toda Bog je potrpežljiv, pa tudi neskončno pravičen in se ne da zasramovati. Pogledjmo njegov nastop v minulih časih. Kadarkoli so

Izraelci od njega odpadli, jih je kaznoval s sušo, z boleznijo in s krvavimi vojskami. Malikovalske in nečiste narode po obljubljeni deželi je zapovedal popolnoma uničiti, ker so izgubili pravico do življenja. In strašne, krvave vojske zadnjih časov? Bog jih je dopustil radi brezverske, brezbožne nesramnosti naših izgubljenih časov. Ali niso ljudstva in njihove ustave Bogu kar naravnost vojsko napovedale? Ali ni javno življenje namenjeno proti kraljestvu Jezusovemu na zemlji? Bog se ne da zasmehovati! Pa naj brez njega, ali še celo zoper njega vladajo narode in države! Uspeh? Mir je v vedni nevarnosti, sovražstvo med narodi raste, pomanjkanje in lakota tare ljudi, kužne bolezni strašijo, krvavi nasilni napadi v državah se množe in še groznejši se obetajo. Tako je življenje in vladanje brez strahu božjega.

Kaj pa mi? Kličem vam: delajte pokoro! Vedno bolj tesno se oklepajmo Boga in Odrešenika našega Jezusa Kristusa. V tem duhu in v resničnem strahu božjem se upirajmo vsemu, kar bi škodovalo naši globoki veri, naši krščanski veri. Zato ne bomo kupovali časnikov, ki nam jih ponujajo nasprotni stranke, da se ne navzamemo njihovega strupa in ne žalimo Boga. Naj nam popolnoma zadostujejo naši časopisi, katere moramo in hočemo z vso močjo podpisati. — V tem duhu in v pravičnem strahu božjem, ne bodite člani društev, katerim na čelu so možje svobodomiselni in morda kar bogotajci. Pisali smo vam škofje o sokolskih društvih in vas iz ljubezni ter po dolžnosti svarili, da ne dovoljate svojim otrokom, da bi postajali člani teh nevarnih društev. Res, od tedaj so postali bolj previdni in svojo brezbožnost prikrivajo, da bi neprevidne in brezskrbne ljudi zmotili in bolj gotovo zapeljali. Pazite, ne dajte se prevariti!

O starši, vas posebno prosim, za svoje ljube otroke zahtevajte versko šolo. Bogotajci in svobodomiselci naj imajo svoje šole, nam pa naj puste naše verske šole. Mi vemo, kaj je Bog, mi vemo, kaj je Kristus! In kaj bo z otrokom, ako ne bi spoznal Boga in Kristusa, ter si vsadil v srce strah božji! Zato pa zahtevajte, da se v šoli veronauk mora poučevati in da se ne sme nič učiti, kar se z večnimi resnicami ne bi ujemalo. Na to vas opozorim, ker je v 66. členu naše ustave določeno, da se bo verski nauk poučeval v šolah le, ako bodo starši tako želeli. Zato vas bodo skoraj gotovo od javne oblasti popraševali, če želite, da se vaši otroci v šoli tudi o veronauku poučujejo. Prepričan sem, da boste vsi starši veronauk glasno in odločno zahtevali. Pravim, prav vsi; torej ne le oni, ki že sedaj svoje katoliško prepričanje vedno in povsod neustrašeno izpričujejo, ampak tudi vsi oni, ki so vas razne življenske neprilike premotile, da v javnem življenju niste po-

polnoma odločni in morda celo nekoliko na nasprotni strani. Svojih otrok vendar ne boste pahnili v časno in večno nesrečo! Poskrbite za njihovo krščansko vzgojo in zahtevajte za svoje otroke pouk v veri in vzgojo po verskih načelih, torej tudi vse razne verske pobožnosti. Prepričan sem, da se boste prav vsi zavedali svojih verskih dolžnosti ob uri, ko boste postavljeni pred izkušnjo.

Sklenem z dvojnimi naukom pobožnega Tobija, ki je moral trpeti v babilonski sužnosti s svojim ljudstvom za grehe vseh. V svojem grehu zdihni z njim in moli: »Ker nismo bili pokorni tvojim zapovedim, zato smo izdani v rop in sužnost in v smrt in v zasmehovanje vsem ljudstvom, med katere si nas razkropil. In sedaj, o Gospod, velike so tvoje sodbe, ker nismo po tvojih zapovedih ravnali in nismo odkritosrčno hodili pred teboj. In sedaj, o Gospod, stori z menoj po svoji volji. Pravičen si, o Gospod, in tvoje sodbe so pravične in vsa tvoja pota so

milost in resnica in pravica« (Tob. 3, 2—6). S Tobijem torej priznajmo, da smo strašne kazni naših dni zaslužili in zdihnimo: »Gospod, usmili se nas, odpusti nam, prizanesi nam!«

Da se nas bo pa Bog usmilil, izpolnimo opomine, ki jih je umirajoči Tobija dal svojim sinovom, rekoč: »Poslušajte, sinovi, svojega očeta! Služite Gospodu v resnici in glejte, da delate, kar njemu dopade in zapovedujte svojim otrokom, da pravico delajo in miloščino dajejo, da na Boga mislijo in ga hvalijo vsak čas v resnici in iz vse svoje moči.« (Tob. 14, 10—12.) Amen.

Blagoslov vsemogočnega Boga, Očeta in Sina in svetega Duha naj pride nad vas in ostane nad vami.

V Ljubljani, na novega leta 1922.

† Anton Bonaventura,
škof.

2.

Postna zapoved.

Pooblaščen od sv. stolice določujem glede postne zapovedi za leto 1922. v ljubljanski škofiji:

I.

1. Zapoved o **zdržnosti** zahteva edinole zdržnost od mesa in mesne juhe. Torej je vse dni zdržnosti dovoljeno rabiti katerokoli živalsko maščobo. Veže pa zapoved o zdržnosti vse, ki so izpolnili sedmo leto starosti.

2. Zapoved o **postu** dovoljuje samo enkratni obed na dan; vendar pa sme vsakdo kaj malega zaužiti tudi **zjutraj** in **zvečer**, kakor je v dotičnem kraju navada. Dovoljeno je tudi pri istem obedu uživati meso in ribe. Glavni obed se sme preložiti od poldne na zvečer. Veže pa zapoved o postu vse vernike od izpolnjenega enaindvajsetega do začetega šestdesetega leta.

II.

Katere dni v letu je zapovedana samo zdržnost, katere zdržnost in post, katere sam post? Odgovor:

1. **Zdržnost** od mesa je zapovedana vse petke celega leta.

2. **Zdržnost** od mesa in **posta** sta zapovedana:

a) na pepelnično sredo;

b) v petkih štirideset dnevnega posta;

c) v sredo, petek in soboto vsakega kvartnega tedna;

č) v soboto pred binkoštimi, na dan pred praznikom Marijinega vnebovzetja, na dan pred praznikom vseh svetnikov (31. oktobra) in pred božičem (24. decembra).

Na dan pred božičem letos ne bo posta ne zdržnosti, in sicer zato ne, ker je letos ta dan (24. december) nedelja.

3. **Samo post** je zapovedan vse druge dni štirideset dnevnega posta. Vse te dni, v katere je zapovedan samo post, je vsem vernikom dovoljeno uživati tudi pri večerji mesne jedi.

4. Zapoved o zdržnosti in postu ne veže ob nedeljah štirideset dnevnega posta, v zapovedane praznike in tudi ne v odpravljene praznike, ki jih v naši škofiji še praznujemo.

5. Na veliko soboto preneha opoldne zapoved o zdržnosti in postu.

6. Od zapovedi **zdržnosti** in **posta** so izzeti:

a) verniki v tistih krajih, v katerih je semenj;

b) vse postne dni v letu razen dneva pred božičem in velikega petka vojaki, orožniki in finančni stražniki ter njihove družine.

7. Od zapovedi **samo zdržnosti** so vse postne dni v letu razen dneva pred božičem in velikega

petka izvzeti: vsi delavci z družinami vred v rudokopih in tovarnah; sprevodniki po železnicah in oni potniki, ki morajo jesti v železniških gostilnah; vsi uslužbenci in potniki po ladjah, kadar morajo na ladjah obedovati; vsi, ki so z družino in postrežniki v zdraviliščih; vsi, ki so po okolnostih primorani jesti v javnih gostilnah, in oni, ki so od drugih odvisni, pa si ne morejo oskrbeti postnih jedi; oni, ki živijo po kaznilnicah, namreč kaznjenci, pazniki in drugi uslužbenci.

Vsem onim, ki se bodo polajšav posluževali, svetujem, naj bi kot malo nadomestilo izmolili en očenaš in češčenomarijo ali podelili kaj malega vbojajme.

III.

Posameznim osebam ali rodbinam more po cerkvenem pravu (kan. 1245) tudi njih župnik podeliti začasno polajšavo postne zapovedi.

Spovednik pa sme samo presojati, če je kdo od samega posta izvzet iz kakega posebnega od Cerkev priznanega razloga. Iz takih razlogov post ne veže:

- a) bolnikov in okrevajočih, telesno slabotnih, katere bi vsled posta glava precej bolela ali bi se jim v glavi vrtelo;

- b) mater pred porodom in po porodu, naj so tudi telesno zdrave in močne;
- c) vseh onih ubožcev, ki živijo beračijo, ki imajo sploh nezadostno hrano;
- d) raznovrstnih delavcev, ki morajo opravljati težka dela, kakršni so: kmetovalci, mizarji, kovači, zidarji, tkalci, kamnoseki, čevljarji itd. Vsi ti so od postne postave izvzeti, čeprav so trdnega telesnega zdravja;
- e) postna zapoved ne veže onih, ki morajo opravljati naporno dušno delo; to so n. pr. ljudski učitelji; dijaki; profesorji, če se morajo za predavanja naporno pripravljati; cerkveni pridigarji, kakor misijonarji ob času misijonov. Vsi ti so izvzeti od postne zapovedi le, če radi posebnih okoliščin ne bi mogli izpolnjevati svojih dolžnosti.

Upam, da bomo tako olajšano zapoved vsi prav radi in vestno izpolnjevali. Molimo in delajmo pokoro, da se nas Bog usmili in ne postopa z nami, kakor bi s svojimi mnogimi grehi zaslužili.

V Ljubljani, dne 7. januarja 1922.

† Anton Bonaventura,
škof.

3.

Konference v letu 1922.

I.

Konference Sodalitatis Ss. Cordis Jesu naj se vrše po predpisih družbenih pravil. Hvala Bogu, da so močno priljubljene in tudi navadno mnogoštevilno obiskane. Nadaljujte jih letos, da se utrjuje medsebojno prijateljstvo, da se združujete v enotno pastirsko delovanje in podžigate za prepotrebno potrpljenje v vsestranskih bridkosti. Kratko poročilo o konferencah prinese kmalu Škofjski list.

II.

Konferenco gg. arhidijakonov in dekanov sklicujem za sredo po veliki noči dne 19. aprila ob desetih v škofjsko palačo. Za razprave določim sledečo tvarino:

1. V kakšnem duhu se vrši pouk in vzgoja v ljudskih šolah?

2. Razne struje med duhovniki v pogledu na duhovsko življenje, na politična, kulturna in posebej

literarna ter umetnostna naziranja. Kritika o njih in pravilni nazori.

3. Razmerje med župniki in kapelani; pomanjkljivosti in nasveti za ureditev, kakor zahtevajo splošno cerkvene in posebne škofjske postave.

4. Vzdrževanje bogoslovnega semenišča, ako ne dobimo od vlade zadostne pomoči.

5. Prosti nasveti.

III.

Na pastoralnih konferencah obravnavajte sledečo tvarino:

1. Na pomladni konferenci:

a) V čem se ujemata in v čem se ločita pridiga in šolska kateheza?

b) Kako vzgajajmo otroke in mladino k ljubezni do katoliške Cerkve in njenega poveljarja?

c) Ali so izobraževalna društva potrebna? Kako bi določevali tvarino in katere odseke bi posebno gojili?

d) Casus moralis:

Caius magna inopia pressus, operam suam elocat cuidam typographo, qui eum iubet typos collocare (»črkostavec«) pro libellis religioni infensis. — Quo fit, ut Caius pedetentim in rebus religionis tepidus fiat et post aliquot annos omnino fidem amittat.

Quia vero animum suum in tali statu valde aridum sentit, putat se in commercio cum spiritibus solatium religiosum invenire posse et diligenter experimenta spiritistica instituit.

Quaeritur:

Quid sit cooperatio ad malum; quomodo distinguatur; an et quando licita?

Quomodo fides amittatur et an hoc fieri possit sine formali peccato infidelitatis (apostasie)?

Quid de spiritismo sentiendum?

Quid de Caio sentiendum?

2. Na jesenski konferenci:

a) Kako naj izpovednik pomaga recidivnim grešnikom, da se bodo izkopali iz svojih grehov?

b) Kakšna naj bo po obliki in vsebini sodobna pridiga, da doseže svoj namen? (Kan. 1345 in 1347.)

c) Nevarnost mešanih zakonov.

d) Casus moralis:

Titus sacerdos, desiderio motus, ut pingue consequatur beneficium, Patronum frequenter visitat, cui etiam promittit fore ut si praesentatus fuerit, ipsius filium linguam latinam doceat et famulam patroni, quae laboribus gravioribus iam impar exsistit, qua coquam assumat. Libenter annuit Patronus, qui Titum Ordinario praesentat, quo facto mox investitio canonica sequitur.

Non diu post Patronus haec omnia confabulando narrat amico suo Petro, sacerdoti pensione donato, qui in parochia Titi vivit et apud eum confiteri solet. — Valde anceps haeret Petrus, an liceat sibi exinde apud Titum utpote simoniace investitum confiteri et an debeat rem Episcopo denuntiare.

Quaeritur:

Quid sit simonia?

Quid sit »munus« in simonia?

Quasnam sequelas habeat investitio simoniaca?

An liceat petere sacramenta a parcho simoniaci?

Et quid ad casum?

4.

Župnim uradom.

Prispevek za cerkev od manualnih maš. Od 1. januarja 1922 dalje se oproščajo tega prispevka: a) pri dotični cerkvi službujoči duhovniki, b) duhovniki, ki, naprošeni od cerkvenega predstojništva, mašujejo ob urah, določenih za sv. maše radi reda službe božje, c) vpokojeni duhovniki.

Kraljeva himna. Ker se uči šolska mladina te himne v šoli v srbohrvaščini, se dopušča, da šolska mladina pri šolskih sv. mašah poje himno v tem jeziku.

Katehetske zadeve. Na razna vprašanja glede vpisovanja katehetskih ur v šolski dnevnik, se s tem določa, da naj gg. katehetje v ta zapisnik vpisujejo tudi tvarino.

Zvonovi. Župni uradi, oziroma cerkvena predstojništva se opozarjajo iznova na določbo škofijskega, po kateri je pred naročitvijo novih zvonov, tako izbrana kakor jeklenih, ordinariatu predložiti načrt zvonila v odobrenje. Nadalje se naroča, da se v po-

godbo za vlitje zvonov sprejme točka, da se bodo novi zvonovi pred oddajo iz livarne preizkusili, oziroma kolavdirali od strokovnjaka, ki ga določi ordinariat. Potem pa naj ali livarna ali župni urad naznani ordinariatu dovršitev zvonov in naj prosi za kolavdacijo.

Manualne maše. Ordinariatu dohaja vedno več prošenj gg. duhovnikov za manualne maše. Glede na to, da je mnogo duhovnikov, ki niso v dušnopastirski službi in zato ne dobivajo mašnih intencij naravnost, in ker v nekaterih, zlasti manjših in revnih župnijah primanjkuje mašnih intencij, naj gg. duhovniki ob danih prilikah, sklicevaje se na to opozorilo, dobre vernike izpodbujajo, da po svojih močeh radi prispevajo za sv. maše, ki naj bodo proste, to je ne navezane na kraj, da se bodo mogle pošiljati ordinariatu, ki jih bo razdeljeval med potrebne duhovnike.

Škofijski ordinariat v Ljubljani,

dne 14. januarja 1922.

Razne opomnje.

Adoratores. Letos se namerava sklicati sestanek gg. duhovnikov častilcev. Čas še ni določen. Namerava se pa določiti za to binkoštni torek dne 6. junija 1922. Ako bi gg. duhovniki imeli glede določitve dneva za shod kake želje, naj se o tem na konferencah Sodalitatis Ss. Cordis pogovore in predlog semkaj sporoče. Svetovni evharistični shod se bo vršil letos v Rimu v dneh od 24. do 29. maja.

Orglarska šola. Tej številki lista je priložena poštna položnica za vplačilo prispevka za orglarsko šolo l. 1922.

Bratovščina sv. rožnega venca. P. Markolin Padovan O. P., glavni upravitelj imenovane bratovščine v Jugoslaviji, prosi za podatke o bratovščini v posameznih župnijah radi sestave statistike. Zato naj

župni uradi, kjer je bratovščina ustanovljena, sporoče semkaj: a) podatke dokumenta o ustanovitvi, b) koliko članov je bilo dozdaj sprejetih, c) koliko je članov umrlo, d) koliko članov šteje bratovščina zdaj. Poročila naj se pošljejo najkasneje do konca februarja t. l.

Consignatio pro missis in festis suppressis l. 1922 je tej številki lista priložena.

Cerkvena paramentika. Gg. cerkveni predstojniki se opozarjajo s tem na Osrednjo čipkarsko zadružno v Ljubljani, ki izdeluje pred vsem kljeklane čipke. Natančnejši oglas je bil objavljen že v raznih listih. Svojo pisarno ima zadruga v Ljubljani, Stari trg št. 2, I. nadstr.

Škofijska kronika.

Prvo tonzuro so prejeli naslednji bogoslovci ljubljanske škofije: Jakob Brandstätter, rojen v Pennsylvaniji, Viljem Cunder z Ježice, Anton Demšar s Trate, Frančišek Glinšek od Sv. Križa pri Kostanjevici, Frančišek Jeraša od Sv. Lenarta nad Škofjo Loko, Jožef Kokalj iz Gorič, Jožef Krauland iz Stare cerkve pri Kočevju, Leon Kristan iz Št. Jurija pri Kranju, Matija Lamovšek iz Št. Ruperta, Andrej Levstek iz Ribnice, Janez Okorn od Sv. Lenarta, Silvester Skebe iz Hinj, Julij Slapšak iz Leš, Frančišek Studen iz Trstenika, Stanislav Sinkovec iz Ljubljane, Vincencij Vidmar iz Ambrusa, Tomaž Žurgač iz Kamnika. — Iz šibeniške škofije: Anton Baranović; iz dubrovniške škofije: Ivan Bučić in Pavel Poša; iz zadrške škofije: Frane Grandov in Anton Strgačić. — Iz frančiškanskega reda: fr. Salezij Glavnik iz Hajdine in fr. Pacifik de Cernucky

iz Pariza. — Iz misijonske družbe sv. Vincencija Pavlanskega: Jožef Godina iz Dolnje Bistrice (Prekmurje), Alojzij Mlakar iz Divače in Ignacij Slana z Brezovice.

Prva dva nižja redova so prejeli: Miroslav Bartol iz Sodražice, Valentin Benedik iz Selca, Frančišek Fister iz Radovljice, Janez Kraljič z Iga, Jožef Kreiner iz Stare cerkve, Janez Lončar iz Horjula, Maksimilijan Miklavčič iz Poljan, Janez Pečnik iz Škofje Loke, Janez Sladič z Mirne, Janez Štrus iz Ljubljane, Matija Tome iz Podzemlja. — Iz zadrške škofije: Ivan Barulič. — Iz misijonske družbe sv. Vincencija Pavlanskega: Alojzij Mav.

Obrede je izvršil g. knezoškof na praznik razglasenja Gospodovega dne 6. januarja 1922 v kapeli bogoslovnega semenišča.

Škofijski ordinariat v Ljubljani, dne 18. januarja 1922.

Vsebina: 1. Vernikom za novo leto. — 2. Postna zapoved. — 3. Konferenice v letu 1922. — 4. Župnim uradom. — 5. Razne opomnje. — 6. Škofijska kronika.

Den Gläubigen für das Jahr 1922.

Furchtbare Zeiten haben wir durchlebt und noch furchtbareren gehen wir scheinbar entgegen.

Von Hunger, Pest und Krieg, diesen drei schrecklichen Geißeln in der Hand des gerechten Gottes, werden wir bedroht. Ob es den Mächten gelingen wird, den Frieden zu sichern, den Mangel an Lebensmitteln samt der immer steigenden Teuerung zu beseitigen und die Seuchen hintanzuhalten? Vielleicht.

Ferner, wird wohl der Allmächtige, Heilige und Gerechte seine strafende Hand zurückziehen und den Bemühungen der Mächte das Gelingen verleihen? Dies hängt recht viel von uns, von der Bekehrung der Völker von ihrem sündhaften zu einem gottgefälligen Leben ab. Gott lenkt ja die Geschehnisse der Völker und die Beratungen der Mächte zu einem von ihm bestimmten, seiner strafenden und belohnenden Gerechtigkeit entsprechenden Ziele.

Ein Blick in die Völkergeschichte zeigt uns auf der einen Seite eine fortlaufende Empörung der Völker gegen Gottes höchste Herrschaft und auf der anderen Seite den aus Liebe und in Gerechtigkeit strafenden Gott, um die Völker zur vollkommenen Erkenntnis und Anerkennung seiner obersten Herrschaft zurückzuführen. Haben die Völker den Ruf Gottes verstanden und Buße geübt, so hat er seine strafende Hand zurückgezogen.

Diesen Gang der Geschichte wollen wir kurz überblicken und uns zur Umkehr, zur Buße bestimmen.

I.

Beginnen wir beim ersten Menschenpaar. Gott hat die ersten Eltern erschaffen, mit hohen Vorzügen ausgerüstet und sie zu einem zeitlichen und ewigen Glück unter der Voraussetzung bestimmt, daß sie seine Oberherrschaft im Gehorsam anerkennen. Sie gehorchten nicht. Gott hat sie gestraft, aus dem Paradiese verwiesen, Leiden, Krankheiten und dem Tode preisgegeben. Jedoch in seiner Barmherzigkeit hat er denselben zugleich einen Erlöser versprochen.

Zur Zeit Noes ist das ganze Menschengeschlecht sündhaft geworden und hat durch ausschweifende Genußsucht Gott den Herrn beleidigt. Nur Noe und seine Familie sind gerecht geblieben. Gott der Hei-

lige und Gerechte beschloß, das sündige Geschlecht durch eine große Wasserflut zu vernichten. Doch in seiner Barmherzigkeit hat er die Menschen zuerst gewarnt und für den Fall der Unbußfertigkeit die Vernichtungsstrafe angedroht. Dem Noe befahl er sogar ein Schiff zu bauen, in welchem er samt seiner Familie aus den Fluten gerettet werden sollte. Doch seine Erbarmung war vergebens, das Volk setzte sein sündhaftes Leben fort und so kam die angeordnete Flut. Das ganze Menschengeschlecht außer Noe und seiner Familie war vertilgt.

Die Nachkommen Noes haben sich zu Völkern entwickelt. Auch diese haben nicht lange Zeit ein gottgefälliges Leben geführt. Ja, den einen lebendigen Gott haben sie verleugnet und sich Götter nach eigener Lust erdacht. Die Abgötterei nahm überhand in der ganzen damaligen Welt. Und Gott? Um den Glauben an ihn und um die Hoffnung auf den verheißenen Erlöser aufrecht zu erhalten, wählte er den Altvater Abraham aus, dessen Nachkommen den Glauben an Gott und die Verheißung des Messias, der aus ihnen hervorgehen werde, rein und klar für sich und zum Heile aller Völker bewahren sollten.

Aus Abraham hat sich das Volk Israel herausgebildet. Gott gab ihm Könige, ordnete seinen Gottesdienst, bestellte Priester und sandte ihm sogar außerordentliche Propheten, um es auf dem rechten Wege zu erhalten. Und das Volk? O wie oft verließ es seinen Gott, verfiel in den Götzendienst und die damit verbundene Unzucht der heidnischen Nachbarvölker. Durch Priester und Propheten ließ Gott das Volk warnen, drohte ihm Strafen im Falle der Nichtbesserung und führte dieselben auch aus, so oft das Volk im Abfall hartnäckig geblieben ist. Er suchte das Volk heim durch Dürre, Hungersnot, Pest und Krieg. Jedoch sobald das Volk in Buße und Reue zurückgekehrt war, hat Gott die Strafe aufgehoben und das Volk wieder in Gnaden aufgenommen.

Nachdem trotz der wiederholten Mahnungen von Seite Gottes durch Priester und Propheten der Götzendienst samt Unzucht wieder überhand genommen hatte, schickte Gott die Kriegsheere Babels in Assyriens gegen das Volk, welches in blutigen Kämpfen überwunden und in den Jahren 722 und 600 insgesamt in die assyrische und babylonische Gefan-

genschaft abgeführt worden und erst nach gründlicher Lebensbesserung in die ersehnte Heimat zurückkehren konnte.

Unterdessen hat Gott auch der Heiden nicht vergessen. Aus der Uroffenbarung erinnerten sich dieselben an eine Ursünde und an die Verheißung eines Erlösers. Von den durch gütige Fügung Gottes in ihrem Lande verbannten und zerstreuten Israeliten erhielten sie eine nähere Kenntnis des wahren Gottes und des künftigen Erlösers, so daß auch sie in Erwartung großer Dinge von Judäa her lebten.

Der Erlöser ist wirklich erschienen zur Zeit und unter Umständen, wie sie von den Propheten Jahrhunderte vorher angegeben worden sind. Er war zu Bethlehem geboren, trat im 30. Lebensjahre als Lehrer und Wundertäter auf; er bereiste mehrmals das ganze gelobte Land, predigte und erwies Wohltaten dem Volke, welches sich in Begeisterung um ihn scharte. Doch die Führer des Volkes haßten ihn in ihrer Verblendung, nahmen ihn gefangen und ließen ihn nach grausamen Verspottungen und Qualen zum Kreuzestode verurteilen. O welche Undankbarkeit und welches Verbrechen! Weil das Volk von seinen Lehrern verführt die Verurteilung verlangte und so am Gottesmorde teilnahm, wurde es bald nachher von der härtesten Strafe heimgesucht, geradeso wie dieselbe vor 500 Jahren der Prophet Daniel vorhergesagt und Christus noch näher bestimmt hat.

Christus, der sich durch sein Leben, durch seine Wunder, durch seine Auferstehung als der verheißene Erlöser, als Sohn Gottes erwiesen hat, hat zur Fortsetzung seines Werkes seine Kirche gegründet, welche unter dem Oberhaupte, dem römischen Papste, durch ihre Bischöfe und Priester allen Völkern die ewigen Wahrheiten verkündet und alle Heilmittel anbietet. Durch ihre ganze Geschichte liefert sie den Beweis ihrer göttlichen Stiftung und göttlicher Sendung. Und wie Großes hat sie geleistet!

Nun auch sie wurde immer heftig bekämpft. Juden, Heiden, Schismatiker, Ketzer und böse Kinder haben an ihrer Zerstörung gearbeitet. Doch vergebens war ihr undankbares Bemühen! Die Kirche steht fest inmitten der Stürme als die einzige Lehrerin und Retterin der Völker. Unter allen Anfeindungen sind jene unserer Zeit die gefährlichsten und heftigsten. Nicht bloß einzelne Menschen, sondern ganze Vereine, gut organisierte Parteien der Kommunisten, Sozialdemokraten und anderer Freigeister stürmen gegen die Kirche und Christus, ja, sogar direkt gegen Gott, indem sie sein Dasein, hiemit auch die Schöpfung, die Sünde und die Erlösung geradezu leugnen. Als Waffen dienen ihnen Zeitungen, Bücher, Vereine, Gesetze und religionslose Schulen. Was Wunder, wenn auch die Moralität zugrunde geht und

namentlich die Unzucht aller Arten besonders in Städten schauderhaft um sich greift.

Und der höchst gerechte und heilige Gott? Die Geschichte aller christlichen Jahrhunderte zeigt uns neben den Erweisen der göttlichen Liebe und Barmherzigkeit auch die Beweise seiner furchtbaren Strafgerechtigkeit. Pest, Hunger, Krieg und Verlust des wahren Glaubens sind jene Strafen, durch welche die Völker heimgesucht werden. Auch unsere glaubens- und sittenlose Zeit seufzt unter den Streichen dieser Geißeln Gottes. Schrecklich ist die Teuerung und Hungersnot, von Seuchen werden ganze Länder heimgesucht, von Aufruhr, Plünderung, Mord und von neuen Kriegsgefahren hören wir von Tag zu Tag. Unsere Zukunft schaut sehr düster aus. Ach, was sollen wir zu unserer Rettung tun? Davon im zweiten Teile.

II.

So oft die Israeliten die Strafe für ihre Verbrechen anerkannt und ernste Buße gewirkt haben, hat sich Gott ihrer erbarmt und die Strafe eingestellt. Als der Vorläufer Christi öffentlich aufgetreten ist, waren seine ersten Worte: »Tuet Buße, denn das Himmelreich hat sich genahet« (Matth. 3, 2). Ebenso heißt es von Jesus selbst: »Er begann zu predigen und zu sagen: Tuet Buße, denn das Himmelreich hat sich genahet« (Matth. 4, 17). Auch Petrus forderte, nachdem er den Juden ihr Verbrechen des Gottesmordes vorgeworfen hatte, dieselben zur Buße auf, indem er sprach: »So tuet denn Buße und bekehret euch, damit euere Sünden getilgt werden!« (Apost. 3, 19.)

Dieser Ruf soll auch uns gelten. Rufen wir voll Reue über unsere Sünden mit dem reumütigen Könige David: »Erbarme dich meiner, o Gott, nach deiner großen Barmherzigkeit und nach der Menge deiner Erbarmungen tilge meine Missetat..., denn ich erkenne meine Missetat und meine Sünde steht mir allezeit vor meinen Augen« (Ps. 50, 3. 5).

Der erste Schritt ist eine herzinnige Reue über die Sünden. Auf die Reue folgt natürlich von selbst unsere Buße und Besserung des Lebens. Vielleicht wird sich der Herr dann unser erbarmen. Das Beispiel der Niniviter wird uns Mut und Hoffnung erwecken. Hören wir den diesbezüglichen Bericht der heiligen Schrift:

»Und es erging das Wort des Herrn an Jonas also lautend: „Mache dich auf und gehe nach Ninive, der großen Stadt, und predige daselbst, denn ihre Bosheit ist vor mich gekommen...“ Da machte sich Jonas auf und ging nach Ninive... und rief und sprach: noch vierzig Tage, so wird Ninive zerstört. Da glaubten die Leute von Ninive an Gott und riefen

Fastenmandat für das Jahr 1922.

Bezüglich des Fastengebotes gelten für die Diözese Ljubljana im Jahre 1922 folgende Bestimmungen:

I.

1. Das Gebot der **Abstinenz** verbietet den Genuß von Fleisch und Fleischsuppe. Deshalb ist es an allen Abstinenztagen erlaubt jedwedes Tierfett zu gebrauchen. Das Gebot verpflichtet alle Gläubigen vom vollendeten siebenten Jahre an.

2. Das Gebot des **Fastens** erlaubt nur eine Mahlzeit im Tage, es verbietet jedoch nicht etwas zu genießen morgens und abends nach Gewohnheit des betreffenden Ortes. Es verpflichtet alle Gläubigen vom vollendeten einundzwanzigsten bis zum angefangenen sechzigsten Lebensjahre.

II.

1. Das Gebot der **Abstinenz** ist zu halten an allen Freitagen des Jahres.

2. **Abstinenz** und **Fasten** sind geboten:

- a) am Aschermittwoch,
- b) an den Freitagen der vierzigtägigen Fasten,
- c) am Mittwoch, Freitag und Samstag der Quatemberwochen,
- d) an den Vortagen einiger hoher Feste, und zwar am Samstag vor Pfingsten, am Tage vor Mariä Himmelfahrt (14. August), vor Allerheiligen (31. Oktober), vor Weihnachten (24. Dezember). Fällt einer dieser Tage auf einen Sonntag, so fällt Fasten und Abstinenz weg.

3. **Fasten** allein ist vorgeschrieben an allen übrigen Tagen der vierzigtägigen Fastenzeit.

An allen Tagen, für welche nur Fasten vorgeschrieben ist, ist es allen Gläubigen gestattet auch beim Abendessen Fleischspeisen zu genießen.

4. Das Gebot der **Abstinenz** und des **Fastens** verpflichtet nicht an den Sonntagen der vierzigtägigen Fasten, an den gebotenen und auch an den aufgehobenen kirchlichen Feiertagen, welche wir in unserer Diözese noch feiern.

5. Am Karsamstag mittags ist **Abstinenz** und **Fasten** beendet.

6. Vom Gebot der **Abstinenz** und des **Fastens** sind ausgenommen:

- a) die Bewohner jener Ortschaften, in welchen ein Jahrmarkt stattfindet;
- b) an allen Fasttagen des Jahres, mit Ausnahme der Vigil vor Weihnachten und des Karfreitags, Soldaten, die Gendarmerie und die Finanzwache samt ihren Familien.

7. Vom Gebote der **Abstinenz** sind an allen Fasttagen des Jahres, mit Ausnahme des Tages vor Weihnachten und Karfreitag ausgenommen: alle Arbeiter in Bergwerken und Fabriken samt ihren Familien; Eisenbahnkondukteure und die Reisenden, welche auf Bahnstationen speisen müssen; alle Bediensteten und Reisenden auf Schiffen, wenn sie auf Schiffen speisen müssen; alle diejenigen, welche sich in Bädern und Kurorten aufhalten samt ihren Familien und der Dienerschaft; diejenigen, welche in Gasthäusern ihre Kost nehmen müssen, und jene, welche von andern abhängig sind und sich Fastenspeisen nicht verschaffen können; alle, welche in Strafhäusern leben, ihre Aufseher und andere Bedienstete.

Allen jenen, welche sich dieser gewährten Nachsichten bedienen werden, erteile ich den Rat, als kleinen Ersatz dafür ein »Vater unser« und »Gegrüßt seist du Maria« zu beten oder ein kleines Almosen zu geben.

III.

Einzelnen Personen und Familien kann zufolge kirchlichen Gesetzes (Kan. 1245) der eigene Pfarrer eine zeitweilige Nachsicht vom Fastengebote gewähren.

Der Beichtvater ist berechtigt das Urteil zu fällen, ob jemand vom Fastengebote ausgenommen ist zufolge eines besonderen von der Kirche gutgeheißenen Grundes. Aus solchen Gründen verpflichtet das Fastengebot folgende Personen nicht:

- a) Kranke und Genesende, ferner körperlich schwächliche, welche infolge Fastens Kopfweh oder Schwindel bekämen;
- b) Mütter vor und nach der Geburt, auch wenn sie gesund und körperlich kräftig sind;

c) Arme, die sich die Nahrung erbetteln, welche überhaupt keine genügende Nahrung haben;

d) verschiedene Handwerker und Arbeiter, welche schwere Arbeit verrichten müssen, z. B. Landleute, Maurer, Steinmetze, Schmiede, Weber, Tischler u. s. w. Alle diese sind vom Fastengebot ausgenommen, obgleich sie gesund und körperlich kräftig sind;

e) alle, welche ermüdende geistige Tätigkeit ausüben müssen, z. B. Volksschullehrer, Studenten, Professoren, wenn sie sich auf die Vorlesungen anstrengend vorbereiten müssen; Prediger, wenn sie fast alltäglich predigen müssen, z. B. Missionäre bei

Volksmissionen. Alle diese sind vom Fastengebote ausgenommen, wenn sie infolge Fastens ihren Obliegenheiten nicht nachkommen könnten.

Ich hoffe, daß wir dieses gemilderte Fastengebot bereitwillig und gewissenhaft erfüllen werden. Beten wir und tun wir Buße, damit sich Gott unser erbarme und uns nicht nach unseren Sünden strafe.

Ljubljana, am 7. Januar 1922.

† Anton Bonaventura,
Bischof.

ein Fasten aus und zogen Bußkleider an, groß und klein. Auch zum Könige drang die Kunde; da erhob er sich von seinem Throne, warf sein Gewand von sich, legte ein Bußkleid an und setzte sich in die Asche. Und er ließ in Ninive ausrufen: „... Menschen und Tiere sollen nichts essen und sollen weder auf die Weide kommen, noch Wasser trinken, vielmehr sollen ... alle sich in Bußkleider hüllen und sollen den Herrn in aller Macht anrufen und ein jeder soll von seinem schlimmen Wandel umkehren und von der Verschuldung, die an seinen Händen klebt; vielleicht wendet sich Gott uns zu und steht ab von seinem grimmigen Zorne, so daß wir nicht zugrunde gehen.“ Da sah Gott ihr Tun, daß sie sich bekehrten von ihrem bösen Wandel und Gott erbarmte sich und wendete das Übel ab, das er angedrohet hatte und ließ es nicht hereinbrechen (Jon. 1, 2, 3; 3, 3–10).

Also Buße und Besserung des Lebens. In welchen Punkten sollen wir uns bessern? Ich will nur vier besonders hervorheben.

1. Enthaltet euch der öffentlichen, rauschenden Lustbarkeit mit Tanz und Trinkgelage. Ist es denn möglich, daß ihr euch in Angesicht der Leiden, von denen die Mehrzahl schon betroffen ist und die uns noch in Aussicht stehen, belustigt? Ist es möglich, daß ihr jetzt, wo ihr die strafende Hand des beleidigten Gottes fühlt, Gott aufs neue beleidiget und seinen gerechten Zorn herausfordert?

2. Enthaltet euch des ärgerlichen Fluchens! Der Fluch ist gewöhnlich ein Ausfluß des inneren Zornes oder Hasses, ein Ausdruck besonderer Roheit. Höret, wie in der heiligen Schrift die Folgen des Fluches beschrieben werden. Da heißt es: »Er liebte den Fluch, so komme er über ihn; am Segen hatte er kein Gefallen, so sei er ferne von ihm!« (Ps. 108, 28.) »Der Segen des Vaters befestigt die Häuser der Kinder; aber der Mutter Fluch zerstört sie von Grund aus« (Sir. 3, 11). »Wer Vater oder Mutter flucht, soll des Todes sterben!« (II. Mos. 21, 17.) »Darum wird der Fluch das Land fressen, und seine Einwohner werden die Schuld tragen« (Is. 24, 6). »Aus deinen Worten wirst du verdammt werden« (Matth. 12, 37). »Täuschet euch nicht, sagt der Geist Gottes; weder Götzendiener, noch Flucher werden das Reich Gottes besitzen« (1. Kor. 6, 9).

Nicht wahr, wie gefährlich ist das Fluchen! Und doch, wie häufig wird geflucht! Es gibt Familien, in denen Eltern und Kinder und Geschwister einander fluchen; deshalb ist die Familie nicht glücklich, sie führt ein Höllenleben, der Fluch Gottes lastet auf ihr.

Ich muß noch etwas schrecklicheres erwähnen. Es gibt sogar Frevler, welche Gott, Jesus, Maria, Kreuz und Sakramente fluchen. Ist dies möglich? Leider, nicht bloß möglich, sondern auch nicht selten.

Höre! Jede Gotteslästerung mußte bei den Israeliten mit dem Tode gestraft werden. Höre, was Gott durch Moses befahl: »Führe den Lästere vor das Lager, und alle, die es gehört, sollen ihre Hand auf sein Haupt legen, und das Volk soll ihn steinigen. Und sage den Söhnen Israels: ein Mensch, der seinen Gott flucht, soll seine Missetat tragen, und wer den Namen Gottes lästert, soll des Todes sterben!« (3. Mos. 24, 14.)

Habt ihr gehört! Wollt ihr noch fluchen oder gar Gott lästern? Wollt ihr wirklich, daß euch sein gerechter Zorn hier und in der Ewigkeit treffe? Nein! Also tut Buße und kein Fluch komme mehr über eure Lippen.

3. Enthaltet euch der Unkeusheit! Unter allen Sünden ist diese Sünde, welche den Menschen am meisten entehrt, ihm an Leib und Seele schadet, ihn um seine Ehre, um sein Vermögen, um seine körperliche Gesundheit bringt und zuletzt ins ewige Verderben stürzt. Aber schon hier auf Erden wird Unzucht gestraft. Ist denn die allgemeine Sintflut nicht als Strafe für die Unzucht vom gerechten Gott gesendet worden? Und warum sind Sodoma und Gomorra durch Feuer und Schwefel vertilgt worden? Der unnatürlichen Unzucht wegen. Und sind denn die schrecklichen Strafen, Pest, Hunger und Krieg unserer Zeiten nicht auch eine gerechte Strafe für das leichtfertige, liederliche, unzuchtige Leben unserer Zeit?

Nun frage ich euch, wollt ihr den Strafen Gottes entgehen? So tut Buße und verlasst die Gott verhaßten Wege der Unzucht. Vielleicht wird sich alsdann Gott euer Erbarmen und mit den angedrohten Strafen zurückhalten.

4. Enthaltet euch des Abfalles vom Glauben. Dieses Laster ist schon im alten Testament von Gott mit außerordentlichen Strafen heimgesucht worden. Wegen des Abfalls zum Götzentum sind die Israeliten mit Krieg bestraft worden; ja, das ganze Volk ist deshalb sogar aus der Heimat in die Gefangenschaft abgeführt worden. Und warum wurde Jerusalem zerstört, so daß kein Stein auf dem anderen geblieben ist? Weil es dem Messias nicht geglaubt, sondern ihn verworfen hat, ist es auch von Gott verworfen worden. Wie wird Gott erst den schrecklichen, weitverbreiteten Glaubensabfall in unserer Zeit strafen? Sind denn Pest, Hunger und Krieg, die uns schon hart betroffen haben und möglich in einem noch größeren Maße betreffen werden, nicht eine entsetzliche Strafe für diesen Glaubensabfall?

Nun die Schrecken, in denen wir leben und denen wir entgegen gehen, sind für uns ein gewaltiger Ruf zur Buße, zur Umkehr, zur Reue und Besserung. Hören wir auf den Ruf! Deshalb keine glaubens-

feindliche Zeitungen in unsere Familien! Keine Mitgliedschaft in Vereinen und Parteien, welche der Kirche und dem Glauben gefährlich sind! Für die Kinder sollt ihr eine konfessionelle Schule verlangen; mit lauter Stimme und unerschrocken fordert, daß der Religionsunterricht und die religiösen Übungen in allen Schulen beibehalten werden müssen. Diese Forderung ist euer Recht und eure Pflicht. Damit euch Gott zur Strafe die Gnade des Glaubens nicht entziehe, führet auch immer und überall ein Leben nach dem Glauben!

Zum Schlusse rufe ich mit der heiligen Schrift im Namen Gottes zu: »Kehret um auf meine Zurecht-

weisung!... Weil ich rief und ihr euch weigertet, ... weil ihr all mein Rufen geringschätzet und meine Strafreden in den Wind schluget, so werde ich bei eurem Untergange lachen und werde spotten, wenn Schrecken über euch kommt. Wenn ihr aber auf mich hört, wohnet in Ruhe ohne Schrecken, genießet die Fülle, ohne Unglück fürchten zu müssen« (Sprüche 1, 23—26, 39). Amen.

Ljubljana am Neujahrstage 1922.

† Anton Bonaventura,
Bischof.